

Prijatelji: Đuro Šušnjić

Ljudi od dara su cvjetovi iznikli na granama velikih ideja. Samo nekima među njima je suđeno da donesu plod. A taj plod ima različite oblike. Ponekada je to riječ. Riječ filozofa, pjesnika, propovjednika ili naučnika. Jedan od onih koji je poklonio takvu riječ vremenu kome je pripadao je i profesor Đuro Šušnjić.

Spuštajući svoju riječ u vrijeme, kao da je znao da će ga nadživjeti. I da će trajati u onom bezvremenu, i kada njega ne bude više u vremenu. Znao je da će ona svjedočiti o njegovoj plemenitosti, osobini koja je najveća kćerka umnosti i vrline. A da bi tako bilo, znao je da ju treba dugo mislima glačati i strpljivo nositi u jeziku. Samo tako uglačana, ona može da postane zvijezda na svodu nečijeg pamćenja. I zato bi je pustio od sebe tek onda kada nauči da leti kroz vrijeme. Vjerovao je da će poruku donijeti samo onima koji znaju ne samo da gledaju već umiju i da vide. Za ostale i nije toliko bitno, jer im je vrijeme premreženo paučinom beznačajnosti.

Obraćao se onima koji su umjeli da razmaknu zidove Uma, iza kojih im se otkrivao zavičaj Srca. Time je ukazivao na temeljnu neravnotežu modernog svijeta i savremenog čovjeka. Shvatao je i učio da savremenu nauku, kao sistematsko traganje za istinom, često, ne vodi humanost, da sve više znamo o nebitnom, i sve dublje zaboravljamo bitno, da postajemo sve učeniji, i sve manje srećni, da znanju, tako upadljivo, nedostaje karakter. Bilo mu je jasno da život u prelaznom periodu, u onom međuvremenu istorije, rađa iskidanu misao i isprekidanu riječ. Osjećao je da se samo iz središta ličnosti, vremena i epohe, piše i pjeva, misli i slika iz jednog komada. Zato je od svoje riječi, koja se rađala u srcu, a oblikovala u umu, tražio da bude most između dalekih svjetova, umnosti i osjećajnosti.

Učio nas je da se vidljivo korijeni u nečemu što se ne daje čulima do kraja, niti umu potpuno. Da ono izvire iz *Onoga* koji je u svemu, i u kome je sve. Dodir sa tim višim rađa osjećaj dostojanstva, koje i nije ništa drugo nego vještina uspravnog hoda, kojim čovjek kroz vrijeme nosi teret dobra i zla, onoga oko sebe i onoga u sebi. Upravo je njegova riječ velika pohvala *Dobru*. A *Dobro* je misao sa kojom se budi vedri um, djelo koje u podne naprave čiste ruke, i riječ sa kojom zaspi plemenito srce. To je ono što ozdravljuje ovaj svijet. Eto zato susret sa njegovom riječju liči na dodir ljekovitih trava.

Tragao je za suštinom svijeta i za tajnom slike o njemu. Razumio je da postoje ljudi ogledala i ljudi kristali. Oni prvi crtaju sliku događaja jednoga vremena, dok oni drugi stvaraju fresku duha jednoga doba. Prvi su dobre zanatlije jedne profesije, dok su drugi veliki majstori svoga poziva. Stvarao je sliku svijeta, koja je ličila na kulu u kojoj su njene najznačajnije stepenice satkane od plemenitosti. Sa vrha te kule oni najbolji među nama čuju riječ, koja se zna pretvoriti u čudesnu muziku pod svodom nečijeg uma.

Zato je njegova riječ svojevrsno zavještanje ispunjeno mudrim saznanjem da je život tako kratak, i da u njemu treba tražiti one koji drže na usnama misao iz koje nas može ogrijati sunce.